

da denne opfatning er fundet uholdbar, maa man tage skridtet fuldt ud og erkjende hende for menneske at være. Vi arbejder for at faa en frigjort menneskehed, det vil sige en samling frigjorte individualiteter, mandlige og kvindelige. Og vi ved, hvad vi skal frigjøres fra — vor egen smaalighed og daarskab, fra vore fordomme og fra vore teil. Er det enkelte individ først istand til at styre sig selv, saa kan vi med *Hugh Pentecost*, Amerikas store praktiske idealist, afskaffe al regjering, al autoritet, alt, absolut alt, der udenfra lægger dæmper paa vor individuelle frihed, thi det menneske, der respekterer sin egen frihed og føler det med friheden forbundne ansvar, vil respektere andres selvbestemmelsesret. Og hvorledes skal menneskeslægten, som helhed, naa til denne grad af fuldkommenthed uden gennem en række altid mere fuldkomment udviklede individer? Kvinden maa udvikle sin individualitet *frit*, ikke med det hensyn for øie at behage, at virke ved graciøse og specielt kvindelige former. I »det tusenaarige rige« skal der jo ikke gives mand eller kvinde mer — det vil da sige ingen specielt kvindelige, kastemæssige, forudbestemte funktioner, dragter og morallove. Enhver stræbe at udvikle sin personlighed paa den maade og i den form, han eller hun selv finder bedst.

Ja, nogle faa funktioner vil sagtens altid vedblive at være absolut kvindelige, selv i det tusenaarige rige! — Men hvad angaar Venus fra Milo, da er det godt nok, som de gjør i en dragtreform-klub ude i Chicago, at opstille denne dame som kvindeligt ideal. Venus havde en udmærket figur, det ved vi, men hendes stola*) og flagrende gevandter er ingen praktisk klædedragt for det nittende aarhundredes kvinder, der maa ud og trodse regn og søle eller passe huset hjemme. Tænke sig en mand flagre omkring i toga og sandaler, af æsthetiske hensyn! Man skulde tro, at den, der har boet paa amerikansk, med kjøkken og spisestue i første, dagligstue i anden etage, og soveværelser i tredie, maatte foretrække Mrs. *Bloomers* bluse og benklæder for alle Mrs. Millers graciøse draperier. Skjorter kan være æsthetiske nok, men benklæder er et langt mere praktisk klædningsstykke.

Men ak! det vil blive staaende som et mørkt punkt i den amerikanske kvindesagshistorie dette, at ikke alene har Bloomerdragten været indført, og maatte opgives igjen, men at ogsaa dens talsmænd synes at være forsvundne. Mrs. Stanton ofrer rigtignok i sine erindringer — som for tiden offentliggjøres i *Woman's Tribune* — et hjertesuk til dens minde. »Snak ikke til mig om det latterlige i kinesiske sko eller det grusomme ved indiske menneskeofringer, efter denne dag«, skriver Mrs. Stanton, da hun har aflagt sin Bloomerdragt. I to aar havde hun

*) Gammelromersk lang Kvindekjole.